

# Ο φιλόζωος αγωνιστής του 1821 Ιωάννης Παπαδιαμαντόπουλος



Ο φιλόζωος αγωνιστής, που στην πολιορκία του Μεσολογγίου τον τάισαν κρυφά με το αγαπημένο του σκυλάκι. «Καλύτερα να πέθαινα της πείνας» ήταν τα λόγια του, πριν σκοτωθεί στην Ήξοδο.

**Ο Ιωάννης Παπαδιαμαντόπουλος γεννήθηκε στην Κόρινθο το 1766 αλλά σε νεαρή ηλικία εγκαταστάθηκε στην Πάτρα. Έκανε μεγάλη περιουσία εκεί από το εμπόριο σταφίδας και λίγο πριν από το 1821 θεωρούταν ο πλουσιότερος κάτοικος της Πάτρας.**

Ήταν ένας από τους μεγάλους πρωταγωνιστές της έναρξης της Επανάσταση στην Πάτρα, στις 21 Μαρτίου 1821. Μάλιστα η πρώτη μάχη με τους Τούρκους στην πόλη δόθηκε έξω από το σπίτι του. Διέθεσε όλη του την περιουσία στον Αγώνα και μετέφερε πολεμοφόδια στην Ελλάδα που αγόραζε στην Ιταλία. Παράλληλα, συμμετείχε και σε πολλές μάχες

εναντίον των Τούρκων και το 1822 διορίστηκε γενικός φρούραρχος του στρατοπέδου Πατρών. Λόγω της ανιδιοτέλειάς του, οι επαναστατικές κυβερνήσεις του εμπιστεύτηκαν τη διαχείριση των οικονομικών του ελληνικού στόλου και των εισφορών της Ηλείας.

Όταν ξεκίνησε η Δεύτερη Πολιορκία του Μεσολογγίου, το Μάρτιο του 1825, ο Παπαδιαμαντόπουλος άρχισε να μεταφέρει τρόφιμα και πολεμοφόδια από τη Ζάκυνθο στους πολιορκημένους με δικά του έξοδα και προσωπικό κίνδυνο. Επίσης, μετέφερε την οικογένειά του από την Πάτρα στην Ζάκυνθο. Αν και ήταν 62 χρονών επέστρεψε στο Μεσολόγγι για να πολεμήσει εκεί παρά τις εκκλήσεις της οικογένειάς και των φίλων του να μην το κάνει. Ο Παπαδιαμαντόπουλος πήρε μέρος στην Έξοδο των Ελεύθερων Πολιορκημένων και σκοτώθηκε σ' αυτή. Μετά το τέλος της Επανάστασης η οικογένειά του γύρισε στην Πάτρα και σήμερα η πλατεία μπροστά στο σπίτι του φέρει τιμητικά το όνομά του.

Ο Κώστας Δ. Παπαδημητρίου στο βιβλίο του, Τελευταίες ώρες—τελευταία λόγια των Αγωνιστών του 21, Αθήνα, Φλεβάρης 1993, παραθέτει μία συγκινητική ιστορία για τη φιλοζωία του Ιωάννη Παπαδιαμαντόπουλο. Στο πολιορκημένο Μεσολόγγι που οι κάτοικοι λιμοκτονούσαν μέχρι θανάτου αρνήθηκε να σκοτώσει το αγαπημένο του σκυλάκι και να τραφεί από τις σάρκες του:

(Μεσολόγγι, 10 Απριλίου 1826, λίγες ώρες πριν από την Έξοδο). «Ο Παπαδιαμαντόπουλος είχε αχώριστη συντροφιά του ένα άλογο κι ένα σκυλάκι. Τα αγαπούσε και τα δυο πολύ και μαζί τους έβγαινε ταχτικά σεργιάνι. Στο δρόμο του μια μέρα συναντά μερικούς στρατιώτες να μαλώνουν για ένα άλογο, ποιος να το πάρει για να το φάει με τη φαμίλια του.

-Σταθείτε, βρε παιδιά μου, λέει ο Παπαδιαμαντόπουλος, μη μαλώνετε. Πάρ' τε το δικό μου και σταματήστε τον καυγά.

Ήταν κι αυτός εξαντλημένος και πλησίαζε το τέλος του. Με δυσκολία έσερνε τα πόδια του και τέλος δεν μπορούσε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Τον λυπόταν ο χουσμεκιάρης του (υπηρέτης) μα τι να έκανε. Με την πολλή σκέψη βρήκε και τη λύση. Πιάνει κρυφά και σφάζει το σκυλάκι, το μαγειρεύει και δίνει στον αφέντη του να φάει. Έφαγε κι αυτός. Και αναζωογονήθηκαν λιγάκι. Ο Παπαδιαμαντόπουλος τον ρώτησε τότε τι ήταν αυτό το εύρημα.

-Τυφλοπόντικας αφέντη- τόβρα τυχερά σε μια τρύπα, χωμένο μέσα στο χώμα. Έτσι θα πάρεις τώρα λίγη δύναμη να ξεκινήσουμε για την Έξοδο.

Ρίχτηκε με λαιμαργία ο Γέρος κι έτρωγε. Σκέφτηκε όμως και το σκυλάκι του.

Σηκώθηκε όρθιος και αρχίζει να το κράζει για να του πετάξει τουλάχιστον τα κόκκαλα-, που ήταν δικά του. Το σκυλάκι δεν ερχότανε και τότε ο άμοιρος κατάλαβε την αλήθεια. Και άρχισε να φωνάζει κλαίγοντας.

-Καλύτερα να πέθαινα, έλεγε, της πείνας, παρά να μου σφάξεις το σκυλί.

Και μάλωνε το χουσμεκιάρη του.

Και κείνος παρηγορώντας τον του έλεγε:

-Αύριο πεθαίνεις κι η αφεντιά σου κι εγώ, αφέντη μου, μα το σκυλί σου θα πούμε πως μας έσωσε ως τότε για να πεθάνουμε σαν άνδρες, ορθοί στα ποδάρια μας κι όχι να πέσουμε στο δρόμο άψυχοι από την πείνα. Όπως κι έγινε».